

pagtninger paa 50 Aar have vundet en større Udbredelse, siden Fæsteloven af 19de Februar 1861 udkom, men at der skulde være Noget, som kunde tyde paa, at det nævnte Forpagtningsforhold vil fortrænge Fæstebøgen, kan jeg dog aldeles ikke indrømme. Efter de Dplysninger, som det ærede Udvalg har meddeelt i dets Betænkning, er der i Tiden fra 19de Februar 1861 til 31te December 1868 blevet solgt 17,646 Tdr. Hartkorn, bortfæstet 4,025 og kun bortforpagtet 1,909 Tdr. Hartkorn Fæstegods. Der er altsaa ikke blevet bortforpagtet Halvdelen af, hvad der er blevet bortfæstet, medens der er blevet solgt 3 Gange saa meget, som der tilsammen er blevet bortfæstet og bortforpagtet.

Den ærede Ordfører fremdrog, at det var ønskeligt for Thinget at vide klart og bestemt, hvorledes Ministeren stillede sig til Vædringsforlaget, og han sagde derhos, at der fra min Side var faldet ganske bestemte Udtalelser, som han maatte gjøre eensbetydende med, at jeg, naar Vædringsforlaget under Nr. 1 blev vedtaget, ikke vilde forelægge Lovforslaget til kongelig Stadfæstelse. Men der foreligger nu det Betydelige, at et andet æret Medlem af Udvalget her fraaas overfor (Carlsen) har opfattet min Udtalelse her idag som noget svagere og mindre bestemt end mine Udtalelser i Udvalget. Den ærede Ordfører sagde, at jeg havde udtalt, at jeg bestemt maatte modsætte mig det omtalte Vædringsforlag, men jeg skulde troe — og det vil rimeligviis senere fremgaae af Tidenden —, at jeg kun har sagt, at jeg bestemt maatte fraraade Vedtagelsen af dette Vædringsforlag. Jeg kan dog iøvrigt ikke troe, at det skulde være Thingets Dnske, eller at man vilde finde det rigtigt, at en Minister, hvergang der fremkom et Vædringsforlag, stillede sig saa bestemt, at han sagde: Det Forslag vil jeg ikke have vedtaget, og hvis det vedtages, faaer Lovforslaget ikke kongelig Sancttion. Jeg troer ikke, at Thinget kan forlange det af en Minister, ja, jeg troer, at der, hvis en Minister optraadte paa den Maade, vilde blive rettet stærke Behreidelser imod ham. Jeg vedsender mig mine Udtalelser i Udvalget, og jeg paastaar, at mine Udtalelser her i Thinget ere i Overensstem-

melse dermed. Jeg troer ikke, at Noget skal kunne modsigge dette, og jeg vil, som jeg før sagde, fastholde dem ogsaa under Sagens fortsatte Behandling. Min Stilling til Vædringsforlaget under Nr. 1 er efter min Formening klar og tydelig. Jeg finder dette Vædringsforlags Vedtagelse uheldig, og jeg tillader mig derfor at fraraade det høie Thing at vedtage det.

N. Nasmussen: Ja, jeg kan ganske slutte mig til den Udtalelse, som vi nys hørte af den høitærede Minister. Ogsaa jeg vilde finde det meget uheldigt, om vi vilde forlange af en Minister, at han ved ethvert ubetydeligt Vædringsforlag strax skulde sige os, om det var en Hindring for Sagens Fremme. Mig forekommer det, at den under Nr. 1 foresaaede Vædring, derved at man har fremdraget dette Spørgsmaal, har naaet en Hvide, som den vist slet ikke fortjener, og jeg kunde af den Grund ønske, at Ministeren ikke engang havde stillet sig saa skarpt ligeoverfor den, som han har gjort, men, som det saa tidt pleier at skee, havde overladt det til Thingets Afgjørelse, hvorvidt det vilde gaae ind paa samme. — Jeg skal iøvrigt i Anledning af en tidligere Uttring af den ærede Minister ikke unblade at gjøre opmærksom paa, at, naar vi tænke os en Forpagtningsafgift af 15 Rd. pr. Td. Land, i hvilken der godtgjøres 3 Rd. pr. Td. Land i de første 9 Aar, og naar vi derhos tænke os den svaret af en Bondegård paa 60 Tdr. Land, saa udgjør den Forhøielse i Afgiften, som efter de 9 Aar vil indtræde, 180 Rd. Det er ikke noget ganske lille Tillæg, som der saaledes gaaes imøde, naar de 9 Aar ere omme, og det er jo derhos vist, at der, naar Forpagteren har gennemgaaet de første 9 Aar og endvidere den Aarvække, der ligger mellem dem og saa den Tid, da han kommer til de sidste 9 Aar af de 50 Aar, saa endnu skal lægges 3 Rd. til de 15 Rd., hvorved Afgiften bliver 18 Rd. pr. Td. Land. Jeg troer, at det ikke kan nægtes, at det vil blive en sødelig Forskjel i Afgiften, en Forskjel, der er saa stor ved en Bondegårds Forpagtning paa ikke mere end 60 Tdr. Land, at den ikke vil kunne taales.